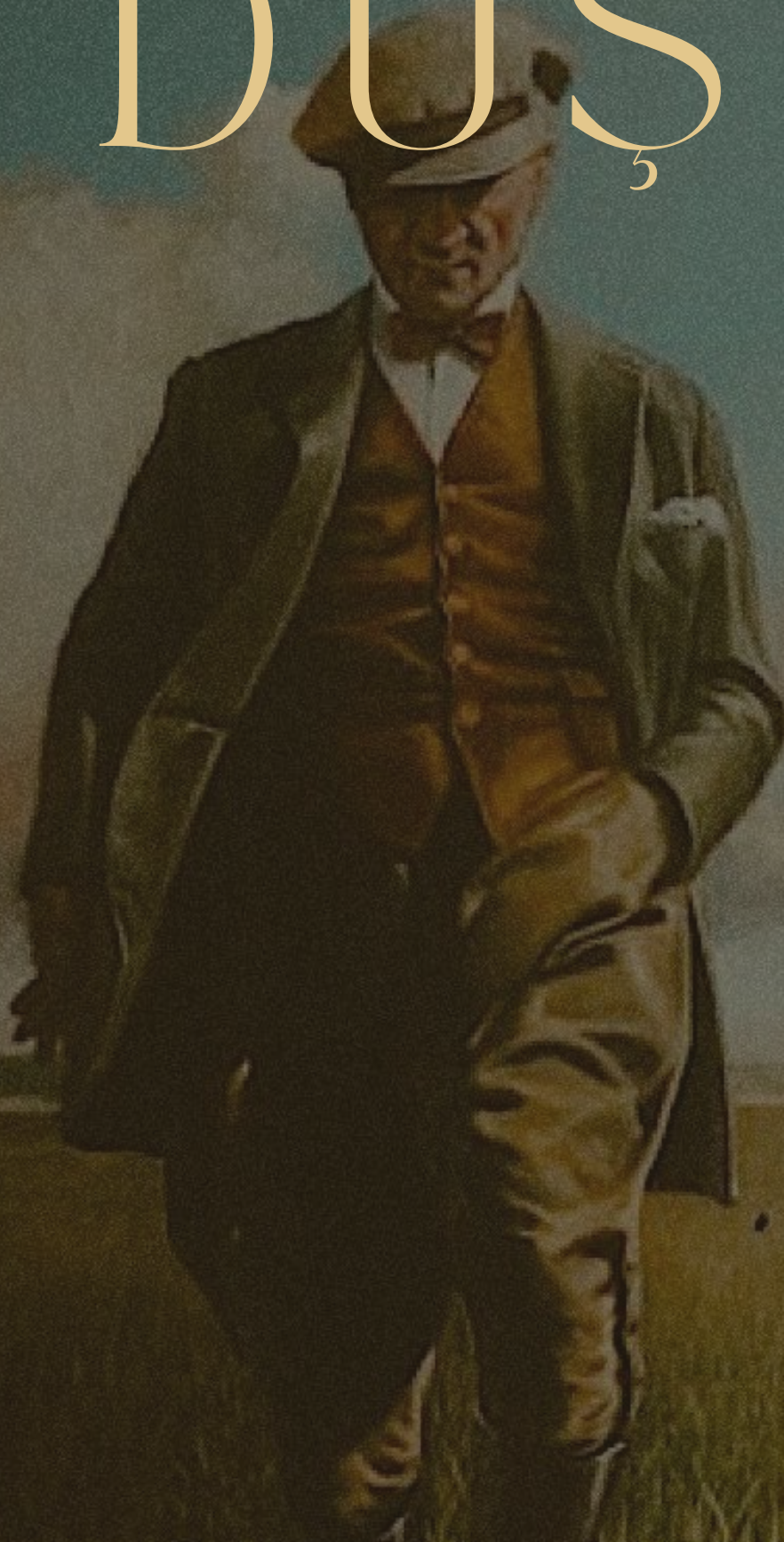

EKİM
2025
SAYI: 24

DÜŞ

EDEBİYAT,
FİKİR VE
SANAT
DERGİSİ

EDİTÖRDEN

Ekim ayı, yalnızca takvimde bir ay değil; yenilenmenin, dirilişin ve aydınlanmanın simgesidir.

Bu sayıda hem Cumhuriyet'in ışıltısını hem de Düş Dergisi'nin kendi yolculuğunu buluşturmak istedik. Çünkü biz inanıyoruz ki; düş kurabilen insan, değişimin de mimarıdır.

Düş Dergisi, ilk adımlarını attığında bir avuç kelimeyle başlayan bir serüvendi. Bugünse her sayfasında yeni bir yürek, yeni bir umut, yeni bir fikir taşıyor. Her yazıyla biraz daha büyüyor, biraz daha olgunlaşıyor. Tıpkı bir ulusun, küllerinden doğup Cumhuriyet'le aydınlığa yürümesi gibi...

Biz, düşlerimizin yönünü her zaman aynı yıldıza çeviriyoruz: Mustafa Kemal Atatürk'e ve aydınlık Türkiye'ye.

Samet Mutlu
Düş Dergisi Kurucusu

YAZARLARIMIZ

Editör

Samet Mutlu

Görsel Tasarımcı

Bengü Naz Türkmen

Gamze Ay

Asya Akın

Dilay Öztürk

Fatih Yılmaz

Zehra Nur Sarıyıldız

Leyla Güney

Alkım Türk

Zeynep Uzun

İlayda Çalışkan

Mihriban Cesur

Aksu Ünal

Seha Deniz

Serpil Bademci

Zeynep Kübra Bozkurt

Emine Öykü Güner

Ceylin Melis Doğan

Beyza Kiraz

Erhan Bayan

Ersin Sarak

Cafer Başer

Müjgan Eminoğlu

Sabahat Akın

Begüm Özkaya Kurt

Deniz Söylemiş

Dilşah Gül

Mehmet Ümit Kılınç

Sevinç Kayapınar

Büşra Ayülkü

İÇİNDEKİLER

7

Kediler

8

Evde Kalanlar

9

Yeni Sabahlar

10

Agorafobi

11

Sessiz

12

**Anadolu'ya Doğan
Güneş**

13

Geçmiş

14

**Nasıl da Çocuktur
İnsan**

15

O'na

16-17

Poşet

18

Sahiden

19

Cumhuriyet
Meşalesi

20

Ekimde Yollar
Bir Başkadır

21

Ezelden

22

Türkçem

23

Konuşmak mı
Daha İyidir
Yoksa Ölmek mi

24

Kalbimin
Lunaparkı

25

Münezzehiyet

26

Asansör Düğmesi

27

Orhan Veli Nasıl
Öldü

28

Fotoğraflar

29

Gelsem Kıyına

30-31

Cumhuriyet'in Şiirsel
Yankıları: Bir
Dönemin Kalp Atışları

32

Kristal Hançerin
Gölgesi: Eşiğin
Psikolojik
Dönüşümü

33

Mutluluk
Üzerine

34

Kendine
Dönüş

35

Motivasyon
Saati

36

Bir

37

An Gelir

38

İstişare

KEDİLER

Sokağımda bir duman
Sevdirmiyor kendini buranın kedileri
Ama hatıralar sevdiliyor insana kışı
İçimi ısıtıyor bir odun sobasının yanışı

Şimdi yeni sokaklarımın birindeyim
Tanıyorum yavaştan tüm kedileri
Neyse ki onlar sevdiliyor kendini
Ve hatıralar sevdiliyor bana kışı
İçimi ısıtıyor bir odun sobasının yanışı

EVDE KALANLAR

Ev, ev olmaktan bir kez çıkar;
evdeki herkes birer birer gidince.
Duvarlar sessizleşir, perdeler yorgun bir nefesle kapanır,
eşyalar yerinde durur ama anlamlarını kaybeder.
Herkes büyür, herkes değişir,
ama kimse tam olarak gitmez o evden.
Gidildiğinde, geride kalan sadece anılar, izler ve yarım kalmış
cümlelerdir.
Ve bilirsin, herkes dolabında bir ceset saklar.
Kimi bir sözü gömer, kimi bir pişmanlığı,
kimi de yüzüne bakmadığı bir hatırayı.
Ev, işte o dolapların toplamıdır aslında –
içinde saklananlarla yaşar, gizlenenlerle çürür.
Yıllar sonra geri dönülse bile, hiçbir şey değişmez.
Kavga yine aynı yerden çıkar,
insanlar yine aynı yerden kırılır.
Bazı sessizlikler yerinden oynamaz,
sadece tozlanır, bekler.
Bir ses, bir kahkaha, bir hatırlayış yeter
yeniden canlanmaları için.
Ev ve aile, var olmalıdır.
Ama bazen yaşamakla yıkılmak arasındaki çizgide kalır.
Çünkü evin içinde hiç kimse tamamen masum değildir;
ne tek bir katil vardır, ne tek bir kurban.
Herkes biraz tanık, biraz faildir.
Evin yarası ortaktır, sessizliği paylaşılan bir suç gibidir.
Ve unutulan bir odada,
bir dolabın derininde,
kimsenin adını anmadığı bir şey sessizce bekler:
Bir anı, bir kırgınlık, bir ceset.
Tanıklar gider gibi yapar ama aslında hiç gidemezler.
Evin içinde nefes almaya devam eden,
ama kimsenin yüzüne bakmadığı o tanıklar,
bir evin geçmişini hem ayakta tutar,
hem de yavaş yavaş yok ederler.

Bengü Naz Türkmen

YENİ SABAH

*Soğuk topraktan bir ses geliyor;
“Uyan” diyor, “uyan ve ayağa kalk!”
Bir Türk gülümsüyor,
Türk'ün beli bükülmüş fakat yüreği dimdik duruyor.
Anneler çocuklarını doyuruyor,
Fakat bu sefer hamur değil
Elleriyle umut yoğuruyor.
Bu umut herkesi doyuruyor.
Bir Ev,
Taş duvarlarında yılların suskunluğu duruyor.
Artık duvarlar bile haykırıyor,
“Yaşa Mustafa Kemal Paşa!”
Bu ses her yerde yankılanıyor.
Bir sabah gün doğuyor.
Gökyüzü bile özgür bir nefes alıyor.
O sabah Türk de yeniden doğuyor.
Bir çift mavi göz ufuktan gülümsüyor,
Bu gülüş bir çağ başlatıyor,
Bu gülüş, sabaha bir isim veriyor.
Sabahın adı Cumhuriyet.*

AGORAFOBİ

Sen beni yaz rüzgarlarına emanet ettin,
Kargaşa dolu bir yazdan çıkarıp da.
Sen benim ellerime dokununca; ellerim
varmış şimdi bildim.
Sen beni kendimle karıştırdın.
Sen beni bir odadan çıkarıp da,
neler yaptın sen bana?
Bilmem kimlerdendiler ve kimdiler şimdi
sensiz yazlarım
Beni emanet ettiğin rüzgarlarda savrulup
gidiyorum,
Koklarım onu içime çeke çeke...
Sen beni sert rüzgarlarla barıştırdın.
Sen beni bir odadan çıkarıp da,
neler yaptın sen bana?
Bugün bir dilenciyle konuştum
Nişantaşı'nda,
Sevgi dilenirmiş, aşk dilenirmiş ondan
bundan. Bilmezdim.
Sarıldım sımsıkı kaburgalarını kırarcasına,
Sen beni bir insanla tanıştırdın.
Sen beni bir odadan çıkarıp da,
neler yaptın sen bana?
Bi' karpuz kesmeliyim, peynir de
doğramalıyım yanına.
"Ben, bu hayatı seviyorum be." diye
geçirdim içimden,
Şapırdatarak ağzımı, bitirdim karpuzu, kim
ne der diye düşünmeden. Hakikaten.
Sen beni hayatla barıştırdın.
Sen beni bir odadan çıkarıp da,
neler yaptın sen bana?
Tanıştırdın, barıştırdın, karıştırdın onla
bunla...
Aşık olmalıyım yeniden, diye düşünüyorum
bu günlerde,
Bir kediyle dertleştirdim ve konuştuk aşk
üzerine,
Sen beni aşkla barıştırdın,
Sen beni bir odadan çıkarıp da...

SESSİZ

*Sonra sen baktın yoluna, ben kaldım suskun
Geceye sığındım, yıldızlar sustu
Zaman geçmedi, içimde durdu
Ay sakladı yüzünü benden,
Karanlık büyüdü yüreğimde
Bi' ses aradım,
Ve seni bekledim
Bir umutla, belki bir gün dönersin diye.*

Dilay Öztürk

ANADOLU'YA DOĞAN GÜNEŞ

Dünya karanlıktı sanki son asırlarda.
Bir Güneş doğuyordu Samsun'dan Anadolu'ya.
Büyüyecekti o ufuk, ta ki bu zulüm dursun.
Öyle oldu zaten; bu zifiri karanlık son olsun!

Bir varoluş mücadelesi küllerinden;
Birlik beraberlik içinde yeniden.
Yeniden devlet ebed müddet!
'Önce Vatan' yazdık dağlarına, ilelebet!

İnmesin bu kutlu sancak, onun yeri gökler.
Kırılır elbet ona uzanan hain eller.
Bir Hilâl uğruna canlar feda.
Hilâlin yanında parlarsın yıldızımız da!

O yıldız ki sensin ey Türk evladı!
Yaşasın canlar, yaşasın vatanı!
Sahip çık (v)atana, aldanma, aldatma!
Kanla kazanılmış bu topraklar biçilmez behâ!

Artık değiliz bir hanedana reâya;
Biziz, eşitiz, özgür yurttaşlarız, ne âlâ!
Cumhuriyettir bizi taçlandıran, değer katan;
İnsan onuruna dayalı, beşerî olan.

Bir güvercin kanadında yaşasın Cumhuriyet!
Özgür düşünce, bağımsız, yüce adalet.
Işık oluyor ülkemin aydınlık geleceğine;
Bilimin ve aklın rehberliğinde büyük Türkiye!

Cumhuriyet pırıl pırıl yağan yağmur gibi
Yenilensin toprak, yeşillensin ağaçlar , senfoni.
Yüzyıl önce dikilen fidan şimdi oldu Çınar;
Kökü mazide, yükseliyor göklere kadar.

Onu bize armağan eden Ulu Ata!
Aldık ve kabul ettik hürmetle, minnet sana.
Şimdi bu yeni yüzyılda Cumhuriyeti ,
Götürelim akıl ve bilinçle, hep ileri!

Zehra Nur Sarıyıldız

*“Gözlerimde geçmişte kalan ateşi, yarım bir hal ile
geleceğime kor bıraktım”*

NASIL DA ÇOCUKTUR İNSAN

İnsan nasıl da çocuktur bazen.

Amansızca, elden kayıp da sonsuzluğa uçan balonun ardından bile sürüklenip gider. Elini, kolunu uzatır da boşlukta asılı kalır. Böyledir insan, gidenin arkasından bakmayı, ağlamayı bazen de saatlerce yerlerde yuvarlanıp anne gibi şefkat elinin uzanmasına ihtiyaç duyduğunu gayet iyi bilir.

Dalından kopardığı çiçeğin, ölümün her canlıyı nasıl da alt ettiğini bilmeden ebediye intikal edeceğini düşünür o an. Bilirsiniz çiçekler tez ölür. Ama insan öyle çocuktur ki, bu aklına bile gelmez de elleriyle sımsıkı kavrar. En güzel vazolara koymak ister ya da annesinin saçlarına takmak veya ne bileyim işte belki de yolda düşecektir zaten. Bazen de bilemezsiniz işte. Ta çocukken tadılan en tatlı heyecanların birkaç nefes sonra solup gideceğini.

Koşa koşa can evinden çıkmak ister de insan çocuk olduğunda, kapının mandalını açmak bile boyunu aşar. Dışarıyı çok heyecan verici ve ulaşılmaz görür ama daha ilk çıkışında büyük bir kasırganın damları uçurduğu gibi kendini de uçuracağından habersizdir. Gönlünün tazelik dallarına daha ilk salıncağın kuruluşuna sevinir belki kırılıp kopacağından habersiz...

İnsan bazen nasıl çocuk olur da çaresizdir değil mi?

Küçücük ana rahmindeyken kendine koca bir yer açar da büyüdükçe koskoca kalplere sığamaz. Lakin insan büyüdükçe irileşen uzuvlarının kurbanı değildir sadece; yoksullaşan duyguların ve körleşen umutların da. Çocukken dondurma sırasında bekler gibi bir yüreğin kapısında içeri alınmayı bekler de insan eşikte kalır bazen. Bekledikçe; çiçeklenmeyi, filizlenmeyi bekler. Ne yazık ki insan bazen de çocuk değildir; tez söner umutları, budanmamış güller gibi dikenleri çıkarır aniden baharda.

İnsan bazen gerçekten çocuktur; korkmadan koşmak ister. Bazen engebeli yollara bazen ıssız ormanlara bazen de engin denizlere. Lakin en ufak bir tökezlemede geri dönmek ister. Geride güvenli bir elin beklediğini biliyorsa koşa koşa dönmekten hiç mi hiç sakınmaz. Şayet bu yollara tek başına çıktıysa o zaman engellerin onu alt etmemesi gerektiğini adı gibi iyi bilmektedir.

İnsan bazen çocuk gibidir ve bencildir;

Öyledir ya işte insan; yitip giden en kıymetlinizin ardından yerine ne koyarsanız koyun dolmayan boşluğa karşı hep fazlasıyla ketumdur. Bazen ağlar hiç susmaz, bazen başkalarını suçlar bazen de kendini.

Öyle bencilleşir ki;

bir kaldırım taşının üstünde günlerce ağlayabilir istedikleri ve ulaşamadıkları için. Kendinde olmayanın hesabını yapar durur da bir türlü çıkamaz içinden. Hırsı öyle kör eder ki, hiç umurunda olmaz akıp giden deli gürültü.

Dünya durmuş; bir salıncağın ipi kopmuş, pamuk şekerci vefat etmiş, yaz tatilleri iptal edilmiş kadar acı gelir bazen hayat.

Ve işte insan öyle bir çocuktur ki; Kendini kapıların ardına kilitlese bile halının bir köşesine oturup yalnızca az önce ağladığı şeyi düşünür.

©'NA...

*Tehlikeli şarkılar yazdım, gecenin şafağında
Alnımı şiirledim, hicranının kutsallığıyla..
Gönlüm, kilitli surlarda dolaştığında
Felek çarkı izin vermedi birbirimizi yaşatmaya...*

Alkım Türk

POŞET

Yanımdan biri geçti, genç bir çocuk.
“Abla, yardım edeyim mi?” dedi.
“Gerek yok,” dedim.
Oysa gerekiyordu.

Eğildim, domatesleri toplamaya başladım.
Birinin çatladığını fark ettim. Kabuğu yırtılmış, içi dışına taşmıştı.
Avucumda ezilince elime sıcak bir his yayıldı.
Annemi düşündüm.
“Domatesi ziyan etme, kesip sos yaparız,” derdi hep.
O an, bu kadar küçük bir an, bütün yorgunluğumun rengi gibi geldi.

Bir poşeti diğerinin içine sokmaya çalıştım ama diğeri de ıslanmıştı.
Eşyalar tekrar düştü.
Kaldırımda diz çöktüm.
Etraftan geçenler vardı; kimse eğilmedi.
Kafamdan bir cümle geçti:
“İnsan, taşıdığını düşürünce anlıyor ne kadar yük altında olduğunu.”

Telefon çaldı. Ekranda “Babam” yazıyordu.
Elim domates lekeliydi, açamadım.
Zaten konuşacak ne kalmıştı ki?
En son aradığında “Sen her şeyi büyütüyorsun,” demişti.
Belki de gerçekten büyütüyordum;
yırtılan poşeti bile bir işaret sanmak neyin nesi?

Öylece bir gün, hiçbir şeyin değişmediğini sanırsın.
Sonra bir poşet yırtılır, içinden yılların sessizliği dökülür.

Bir kadın yaklaştı, elinde şemsiye.
“Selma kızım, iyi misin?” dedi.
Gülümsedim, cevap vermedim.
Bir salatalığı uzattı bana.
“Bu poşetler hep böyle olur,” dedi, “taşdııkça inceliyor.”
Poşeti elime verdi, yürüdü gitti.

Rüzgâr çöp kokusunu taşıdı; yağmurla karışınca ekşi bir süt kokusu yayıldı.
Sokağın sesi çoğaldı: bir kedi miyavladı, fren sesi uzaktan yankılandı.
Kaldırımın kenarında bir çöp kovası devrilmişti; içinden bir poşet sürükleniyordu.
Hiç kimse dönüp bakmadı.
Birden fark ettim:
Poşet değil, ben yırtılmışım.
İçimden yılların yorgunluğu, kırgınlıkları, sessiz öfkeleri dökülüyor.
Toplasam da eskisi gibi dizilmeyecekler.
Yine de topladım.
Küçük bir inatla, belki alışkanlıkla.

Tam kalkarken bakkalın çırağı yanımda belirdi.
“Abla,” dedi, “şunu kullan istersen.”
Elime yepyeni bir poşet uzattı.
“Teşekkür ederim,” dedim, ama kendi sesimi tanıyamadım.
Poşet tertemizdi, gıcır gıcır, sıcaktı.
“Şimdi her şey tamam, tüm sorun çözüldü,” dedim.
Çocuk çoktan arkasını dönüp gitmişti.
Beni duymuş muydu bilmiyorum; ama ben hâlâ sessizce konuşuyordum.

Eşyalarımı yeni poşetin içine yerleştirirken elim titredi.
Yavaşça yürümeye başladım.
Yeni poşet avuçlarımda pırıl pırıl duruyordu.
Sanki hiç yırtılmamış, hiç düşmemiş gibi.
Bir an durup arkama baktım; kaldırımda ıslak bir domates hâlâ yuvarlanıyordu.
El salladım. “Hoşça kal,” diyebildim.

O anda içimden bir cümle geçti, ne yüksek ne alçak sesle, kendi kendime:
“Şimdi yenisi gelince eskisini unutmuş mu oldum?”
Sonra bir başka cümle, daha sessiz:
“Unutmamışım... sadece yerini değiştirmişim.”
Rüzgâr yüzüme vurdu.
Yağmur saçlarıma.
Yeni poşet hafifçe savruldu.
Elim artık acımıyordu.
Ama ya içim, bir dikiş atılmış gibi sızlıyordu.
Ya da bana öyle geliyordu.

S
A
H
İ
D
E
N

S
A
H
İ
D
E
N

Sahiden sen miydin o çocuksu bakan?
Gözlerinden anladım.
Sahiden sen miydin?

Gözler yalan söylemez ki,
Yürekler hisseder.
Sahiden sen miydin?
İçimdeki çocuğu bulan.

Yollar , kaldırımlar, düşünceler
Hepsi bir renkleniyor içimde .
İçimdeki çocuk tekrar canlanıyor,
Sahiden sen miydin?

Seni düşlemek güzel şey,
Bir çiçek bahçesinin içinde kaybolmak gibi.
Sahiden sen miydin sevgili?
Sahiden...

CUMHURİYET

MEŞALESİ

Cumhuriyet aydınlık yarınların meşalesidir,
Pasparlak ışığıyla ülkenin ufkunu aydınlatan.
Mustafa Kemal'in en büyük gayesidir,
Daima payidar kalacak olan.

Cumhuriyet aydınlık yarınların meşalesidir,
Pasparlak ışığıyla ülkenin ufkunu aydınlatan.
Hakikatin yüzlerdeki esamesidir,
Harf harf umudu yankılayan.

Cumhuriyet aydınlık yarınların meşalesidir,
Pasparlak ışığıyla ülkenin ufkunu aydınlatan.
Yeniden doğuşun hikayesidir,
Hafızalara asırlık kazınan.

Cumhuriyet aydınlık yarınların meşalesidir,
Pasparlak ışığıyla ülkenin ufkunu aydınlatan.
Halkın selamete varış ezgisidir,
Vatanın dört köşesinde çalınan.

Cumhuriyet aydınlık yarınların meşalesidir,
Pasparlak ışığıyla ülkenin ufkunu aydınlatan.
Al bayrağın hilalindeki gölgesidir,
Varlığını vatanperverlerin şهادetinden alan.

Cumhuriyet aydınlık yarınların meşalesidir,
Pasparlak ışığıyla ülkenin ufkunu aydınlatan.
Yediden yetmişe herkesinçaba sergilediği emeğidir
Özgürlük limanına demir atma düşünüyüşü yaşatan.

Zihnim bir yol gibi uzanır
Yağmurdan ıslak
Güneşten kuru
Bahardan rüzgârlı olur
İzler taşır trafik ışıklarından
Çöplerden yere bırakılan
Ve bir yere bırakılan kişilerden
Başka yollarla kesişir yollarım
Denizlerden geçerim ve virajlardan
Başka yollarla kesişir yollarım
Üstümüzden geçeriz buluşuruz köşe başlarında
Ev olurum yön olurum zaman zaman
Yolların içinden yollar geçer yani
İnsanın içinden insanlar geçer
Biten yolu başka bir yol tamamlar
Ağaçlar eker çiçekler eker kenarlara
Bir insanı bir insan güzelleştirebilir
Ve kaybolabilir onda
İzlerini bırakabilir
Bir yol başka bir yolu hatırlatabilir
Kaybettirebilir kendinde
Zihninle oyun oynayabilir

Denizin maviliği kadar eminsindir doğruluğuna o yolda

Yolumun üstünden geçtin sen

Senin adımların senin izlerini taşıdım

Köşedeki sokak lambası

Evlerin çiçekli damları

Ne zaman sen görünsen

Yolumu kuşlar karşıladı

Yollarında gezindim zihninde dolandım

En büyük heyecanın en büyük korkun oldum

Kayboldum da sende, bulundum da

Bir şehri sana sığdırdım

Sen uyusan şehir gece oldu

Uyansan gündüz

Her buluştuğumuz yerde

Tüm arabalar durdu bizim için

Bir gülüşünle içimden otobüsler kalktı

Bir şehri sana sığdırdım

Seninle yaşadı evler, kuşlar, ışıklar

Bu yüzden değişti akşamlar

Konuşsan dile gelirdi rüzgarlar

Kelimelerini dikkatlice taşınan bir

tepsi gibi dökmeden bana getirirdi

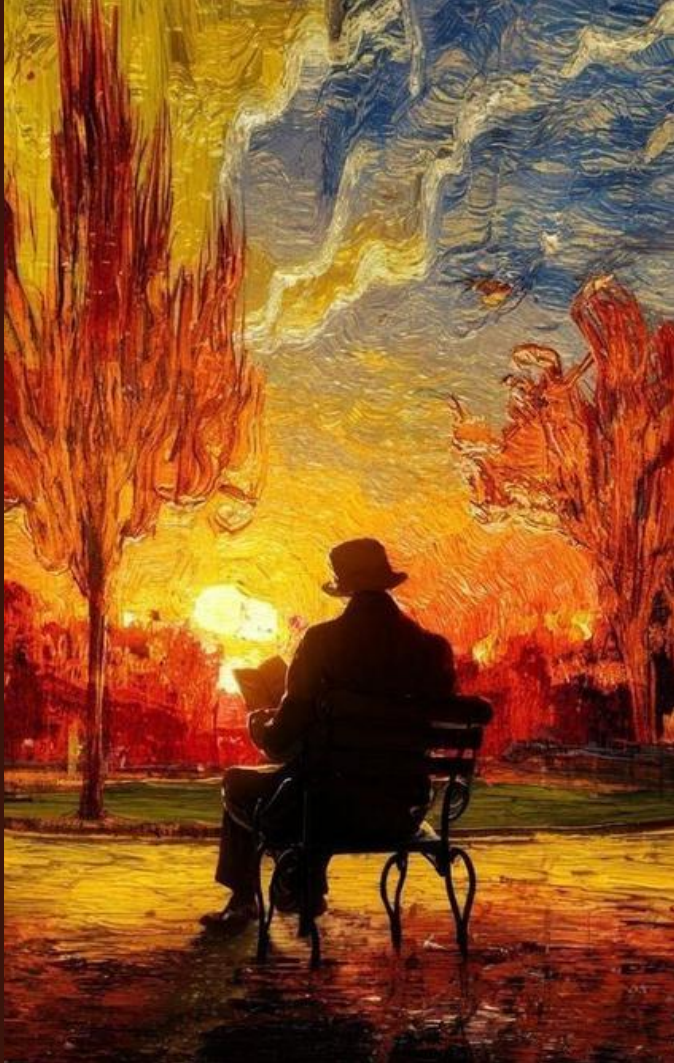
Kırıp dökmeden getirirdi

Sen kırmazdın çünkü

Bir serinlik getirirdi yaza

Cümlelerin

Ferahlardık

Aksu Ünal

E Z E L D E N

Dalgaların koynunda bir tomurcuktu güneş...
Sular mı durmuş semada, dilin suskun?
Bilirim bu şehir yorgun,
Kaldırımlar çaresiz, bu şehir ki sensiz.
Uzaktan uzağa fısıldayan ahu balık...
Okyanus bir anne, her adımda bir kucak
Kabuk bağlamış kumsalın gözleri nemli.
Damla damla yutkunup ararken sevgiliyi,
Kupkuru dizelerle uğurluyor acısını.
Fısıldayan gelgitlere okuyor kıdemli aşkını.
Avuçlarıma ezelden üflenen yaşamaktı gözlerin.
Tüm kıvılcımlar ilelebet göğsümdeki sözlerin
Bilinen her dilden üstündür Mecnun'un lâli.
Serçenin bir gözyaşına daha var mıdır hali?
Derininde bir kibritin çakışı kor oldu sulara.
Yangın ellerindeyse en düşünüp durma,
Hangi barut hangi ateşe yetsin?
Cennetime gül, nefesimdeki rüzgar sensin.

TÜRKÇEM

Türkçem; özüm, sözüm, dilim...

Türkçem; atamdan özlü söz,

Ninemden ninni,

Dedemden masal,

Ozanımdan şiir,

Karagöz, Hacivat ile eğlence

Oldun bana.

Türkçem; tarihimden destan, efsane,

Dedem Korkut ile hikaye,

Yunus'la sevgiye çağrı,

Mevlana ile en güzel öğüt,

Mehmet Akif ile milletime marş,

Ne de güzel söz

Oldun bana

Okulumda ders,

Oyunumda tekerleme,

Âşık Veysel ile sazıma türkü,

Nasrettin Hoca ile fıkra, güldürmece;

Dilimde atasözü, deyim;

Türkçem, en kıymetli hazine

Oldun bana.

Serpil Bademci

KONUŞMAK MI DAHA İYİDİR YOKSA ÖLMEK Mİ

Bu soru belki de filmlerde, kitaplarda, içerisi cevabı bilmekten korkan insanlarla dolu odalarda sorulmuştur. Bense bu soruyu yaşadım. Bir kere de değil üstelik. Her gün, her gece cevabı bulmak için kıvrandım. Herkes gibi içten içe doğru cevabı biliyordum. Ama her gün doğruyu seçmek, bilmek kadar kolay değil.

Önceden sessizliğin beni hayatta tuttuğuna inanırdım. Eğer sevimli, zararsız, öfkesiz, kendi fikirlerimi söylemek yerine diğerlerinininkine katılırsam sevebilmek için bir şansımın olacağını düşünürdüm. Eğer doğrularımı yeterince yontarsam ne kadar sivri olduklarını görmezlerdi belki de.

Ama söylemediklerim içimde köklendi, bir üzüm salkımı gibi beni sıkıca sarıp nefesimi kesti. Sustuklarım hiç yazmadığım şiirlere dönüştü, hiç vermediğim cevaplara, diri diri gömdüğüm diğer versiyonlarıma.

Bazen yanlış anlaşılırsa yerin yedi kat dibine girmeyi tercih ederdim. Öfkemin içinde yaşamaktansa sünepeliğimin içinde ölmeyi tercih ederdim. Çünkü insan elleri titremesine rağmen konuştuğu ve yine de kimsenin dinlemediğini fark ettiği anları unutmaz. Konuştuğunda birinin ona aşırıymış gibi ya da daha kötüsü bir hiçmiş gibi baktığı anları unutmaz.

Eskiden sessiz çığlıklarımın duyulması için tanrıya yalvarırdım, birilerinin beni görmesi, fark etmesi ve bu ürpertici sessizlikten beni kurtarması için. Kimse gelmedi elimden tutmaya. Tanrı yardımına kimseyi göndermemisti. Ben vardım bir tek. Bana yardım etmek zorunda olan tek kişi.

Şimdi dilim damağım kurusa da ellerim tir tir titresede konuşuyorum. Sözüm bittiğinde odadan çıt çıkmasada, birilerinin sessiz halimi daha fazla beğenmelerini izlemem gerekse bile konuşuyorum. Çünkü kendim olmaktansa susup kenara çekildiğim her an öldüm. Kimseler cesedimi bulamadı. Konuşuyorum çünkü geçmişimdeki o küçük kıza borçluyum bunu. Mektuplar yazıp gönderemeyen, cümlelerini kuru kuru yutan, birileri onu fark eder umuduyla dolaplarda saklanıp saatlerce bekleyen o kıza borçluyum.

Şimdi konuşmak mı daha iyi ölmek mi? Ben konuşmayı seçiyorum. Olmam gereken kişiyi öldürmesine rağmen. O çok sevdikleri halimi bu dünyadan silmesine rağmen. En azından bu ses bana ait. En azından bu alevler gerçek. En azından küllerim bu şehre savrulurken her zerrem yaşadığımı sayıklıyor. Yanarak yaşamayı susarak ölmeye tercih ediyorum.

Çünkü susmak ölümlerin en beteri.

MÜNEZZEHİYET

Şiir şairden münezzehdir,
Yazdırana manâsız gelir,
Hayallerle ortada koyuverir,
Ey münezzehiyet!
Meziyet hayal kurdurtmakta değil,
Hayata hayalleri kör gecede
izletmektedir.

Geceler düşten münezzehdir,
Başboş sokaklara esirdir,
Düş görenlere imrenir;
Uyusa,düşler onu kendine benzetir,
O da Münzevi gibi nöbettedir...

Nöbetler insandan münezzehdir,
Acıklı şiirler nöbette ele geçirir;
Kaderle anlaşmalı musallatlar birdir,
En alâ musallat nöbettir,
Gözyaşlarıyla sulanır,kibirlidir,

Kibir zamandan münezzehdir,
Yavaşça yok edebilir,
Sahibi Kevser-i Havza'dan men edilir,
Cezası mühletle ertelenir,
Atası Şeytan'dan beridir.

Yalnızlık maddeden münezzehdir,
Yüreğinin sıkışan zehridir,
Devasıyla delirtir,
Yazana asırlık sebeptir,
Mahkumu olursun şu zamanda ahir...

Ahir evelden münezzeh değildir,
Her varlığa kendiyile muamele edilir,
Aldığı kadar verdirir,
Acıttığınca eksilir,
Hor gördüğüne minnet ettirir...

ASANSÖR DÜĞMESİ

Bir asansör düşünün .

İster beş katlı küçük bir apartmanın asansörü ister otuz beş katlı bir plazanın fark etmez. Asansör ve asansörde bekleyen iki insan.İki yabancı.Tek amaçları asansör beklemek olan iki yabancı.

Aslında buraya nereden geldik dersiniz tam da bu sabahtan geldik. İşe gittiğimde kendi katıma çıkmak için beklerken düşündüm bu asansör sahnesini.

Bugün benim başıma gelmedi ama öncesinde pek çok kere hepimizin karşılaştığı bir durum diyebiliriz.

Senaryo şöyle: Asansör bekleyen bir kadın. Temiz ve ütülü kıyafetleriyle evden hızlıca çıkmış makyajının son dokunuşu olan rujunu alelade sürdürdüğü için asansöre bir an önce binip onu tazelemek istiyor.Biraz sonra başlayacağı işinin ehli tüm gün geçireceği vaktin ehli ama rujunun ehli değil. Asansörün düğmesine basmış bekliyor. Ve asansör on üçüncü kattan geliyor.

Sırada erkek kahramanımız var. O da ütülü ve tertemiz takımı ile arzı endam ediyor.Pahalı parfümü ,fırçaladığı dişleri ile kendinden emin görünüyor ve bir baş selamı ile o da beklemeye hazır diye düşündürüyor.

Bummmm!!!

Asansör düğmesine basıyor.

Onuncu kata inen asansörün ışığı yanmasına rağmen bulunduğu katlar görünmesine rağmen kendinden önce gelen kadın kişi asansör düğmesine basmış olmasına rağmen.

Bekliyor yedinci kattayken tekrar basıyor. Üçüncü kattayken tekrar .

Asansöre nihayet biniyorlar.

Senaryo burada bitiyor.

Peki insanlar neden zaten basılı olan asansörün düğmesine basarlar?

Çünkü kendilerini bir yabancı ile birlikte aynı sınırlar içerisinde rahat hissetmezler.

Çünkü özgüvenli görünseler de aslında bununla ilgili tamamlanmamışlıkları vardır.

Çünkü kendilerini yanlış tanıtmaktan korkarlar.

Çünkü var olan duruma müdahale edip değiştirmek isterler daha doğrusu kontrolün kendilerinde olmasını isterler.

Ve bunun gibi daha çok çok sebeple o ışık yansa da tekrar tekrar basmak isterler, isteriz.

Sonra düşündüm ve bu sadece bir alışkanlık da olabilir dedim. Ordan aklıma farklı asansör sahneleri geldi. Asansörün dışında bekleyenler ve içeride olanlarla ilgili.

Kapalı alan korkusu, asansör sohbetleri, asansörde kalma hikayeleri , asansör tanışmaları...

ORHAN VELİ NASIL ÖLDÜ?

Orhan Veli'den ilhamla Orhan Veli'ye...

Doğmuşum bir ekim sabahı
Önceden saçlarım da sarıymış
Güneşten daha az sarı
Soyadım Bayan'dı doğru duydunuz
Liseye değin öyle kaldı
Küçükken pek güzelmişim derdi annem
İnsan unutmamalı evvelini

Çocukluktan bu yana elmayı pek severim
Şayet yasak meyveyse hâlim duman
Sokakta büyüdüm bir topun peşinde
Ne başta dert ne de keder
Okulda kitap aşkı tuttu beni
Sonra gerçekten âşık oldum
Aşk ne demek hâlâ bilemedim

Okudum çok okudum
Çok da uzun olmamakla birlikte
Diplomayla işsiz kalmayı öğrendim
Biraz şairliğe biraz ressamlığa özendim
Orhan Veli nasıl öldü onu da öğrendim
O günden bu yana kimseye güvenmedim
Sahi neydi bu çizdiklerim, kimeydi?

Büyüdüm benle beraber büyüdü gözlerim
Tatlı olan çoğu şeyi sever yerim
Daha doğrusu taştan yumuşak ne olsa yerim
İlerde diyabet olursam bundandır
Efkârlanır itinayla şiir yazarım
Ağacı ve toprağı haddinden fazla severim

İki dostum var biri Uşak'tan diğeri Kars'tan
Beraber dirsek çürüttüğümüz
Bir bahçem vardı çokça otururdum
Zeytinleri severdim maviye vurgundum
Büyüdüm benle beraber büyüdü gökyüzü
İşte hayat özetim budur
Ben Erhan Bayan
Dayan yüreğim dayan!

Erhan Bayan

Ersin Sarak

G
E
L
S
E
M

K
I
Y
I
N
A

Ve ben
Açılmak istiyorum içimden
Kalbindeki kayalıklara
Uçuşup incecik kumsalına
Tuzlu kumlara savrulmak var
Sen rüzgârı oyalarken saçlarında
Ben güneşi terlerim pul pul alımda

Ve sen
Yalın ayak izler peşinde batık
Yosun örmüş rıhtımlar kazıklar da taşlık
Uzarken zaman güneş ikindiye yatık
Deniz tuz masmavi iyot iyot
Güneşi süzerek kanatları tüysüz
Gürbüze döndü bunak martılar
Ay da yüzüyor bu gece çıplak
Titriyor titriyor titriyor
Düşler kanadından

Ve ben
Bulursam incileri mercanların yüreğinde
Vurgun yemeği göze aldım demektir
Çelik bir zıpkına vurulup deryanın bağrında
Merak etme ilk dalgayla dönerim

CUMHURİYET'İN ŞİİRSEL YANKILARI: BİR DÖNEMİN KALP ATIŞLARI

Cumhuriyet, bir şafak vakti doğdu; 29 Ekim 1923'te, toprağın derinliklerinden fıskıran bir nehir gibi. O nehir, sadece kurumuş ovaları sulamadı; kalplerin kurumuş toprağına da şiir damlattı. Türk şiiri, bu yeni çağın aynası oldu: Kurtuluş Savaşı'nın yaralarını saran mısralar, milli bir uyanışın ezgisi, bireysel yalnızlığın fısıltısı... Cumhuriyet dönemi şiiri, milli edebiyatın mirasını devralıp Batı rüzgârlarıyla harmanladı; klasik divan şiirine bir başkaldırı, geleceğe bir köprü. 1923'ten bugüne, bu şiir, devletin kuruluş ilkelerini, halkın acısını ve entelektüelin arayışını katman katman dokudu. Bir yanda milli kaynaklara dönüşün coşkusu, öte yanda bireyin özgür nefesi – işte Cumhuriyet'in şiirsel yankıları, bu ikiliğin dansında gizli.

MİLLİ UYANIŞIN MISRALARI: İLK YILLARIN ATEŞİ

Cumhuriyet'in ilk on yılında, şiir, Milli Edebiyat döneminin şairlerinin gölgesinde şekillendi. Abdülhak Hamit Tarhan gibi "eski ustalar", divan geleneğinin son halkalarını örüyordu; ama asıl ateş, Kurtuluş Savaşı'nın izlerini taşıyan dizelerde yanıyordu. Mehmet Akif Ersoy'un Safahatı, bir dua gibi yükseldi: "Asım'ın nesli... incitmeyen, yıkmayan, yatan demir gibi" – milli mücadele, şiirin damarlarında dolaşıyordu. Yahya Kemal, İstanbul'un melankolik silüetinde Cumhuriyet'i selamlarken, "Rindlerin Akşamı"nda eski ile yeniyi buluşturdu: "Bu şehrin hâkimi sensin ey yeni nesil." Bu şiirler, yerlileşme ve milli kaynaklara dönüşün ilk adımlarıydı; folklorun zenginliğini, Anadolu'nun sesini yakalayan bir halka. Dönemin şairleri, yeni kurulan devletin ilkelerini –laiklik, milliyetçilik– mısralara kazıdı; acılarıyla yoğrulmuş bir umut, toprağın kokusunu taşıyan bir diriliş.

SAF ŞİİRDEN SERBEST NEFESE: BİREYİN KEŞFİ

1920'lerin sonuna doğru, şiirde bir kırılma yaşandı. Ahmet Haşim'in Safahat mirasıyla doğan "Öz (Saf) Şiir" akımı, bireysel duyguları, doğanın gizemini plana çıkardı. Orhan Seyfi Orgun ve Enis Beşvareci Koryürek, imgelerin sisli bahçesinde dolaştı; "Gece Karanlığında" gibi dizelerde, Cumhuriyet'in modernleşen yüzüyle iç dünyanın çatışması yansıtıldı. Ama asıl devrim, 1930'larda geldi: Serbest nazım zincirleri kırdı. Nazım Hikmet, Memleketimden İnsan Manzaralarında toplumcu-gerçekçi bir fırtına estetik üretti - fabrika dumanları, köylülerin alın teri, devrimin nabızı. "Davet" şiirinde, "Yaşamak şakaya gelmez / büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın / bir sincap gibi / mesela" derken, bireyi kolektife bağlayan Cumhuriyet'in sosyalist yankılarını, şiirin özgür ritmiyle harmanladı. Bu katman, şiiri sadece estetik bir oyun olmaktan çıkarıp, bir manifesto yaptı.

GARİP'TEN İKİNCİ YENİ'YE: SOYUTLUĞUN DANSI

1940'ların tozlu yollarında, Orhan Veli Kanık ve Garip akımı, şiiri sokaktan topladı. "Anlatamıyorum"da, "Ağlasam sesimi duyar mısınız / Mırsalarımında; / Dokunabilir misiniz / Gözyaşlarıma, ellerinizle?" diye sordu; günlük dilin sadeliğiyle, Cumhuriyet'in sıradan insanını kutsadı. Soyutlamadan uzak, somut imgelerle -deniz kenarı simitleri, vapur kokuları- modern Türkiye'yi betimledi. Ama 1950'lerde, İkinci Yeni patladı: Cemal Süreya, Turgut Uyar, Edip Cansever... "Üvercinka"da Süreya, aşkı soyut bir labirente çevirdi; "Göğe Bakma Durağı"nda Melih Cevdet Anday, varoluşun boşluğunu sorguladı. Bu akım, Cumhuriyet'in Batı'yla entegrasyonunu simgeliyordu: Freud'un gölgeleri, sürrealizmin fısıltıları, bireysel özgürlüğün zaferi. Şiir, artık bir ayna değil, bir prizma; her okurda farklı renkler saçıyor

GÜNÜMÜZÜN YANKISI: ŞİİR, HÂLÂ CUMHURİYET'İ YAZIYOR

Bugün, Cumhuriyet'in 102. yılında, şiir hâlâ o nehrin damlalarını taşıyor. Genç şairler -İlhan Berk'ten Didem Madak'a- katmanları çoğalttı: Feminizm, ekoloji, dijital yalnızlık... Ama kök, aynı: Milli uyanışın coşkusu, bireyin arayışı. Cumhuriyet dönemi şiiri, bir devletin değil, bir milletin ruhunu yazdı; her mısradaki, özgürlüğün tohumlarını serpti. Belki de en güzel katman bu: Şiir, geçmişini bugüne sızdırır, geleceği hayallerle doker.

Sonuçta, Cumhuriyet bir şiirdi; ve o şiir, hâlâ yazılıyor. Her dizede, bir kalp atışı daha...

KRİSTAL HANÇERİN GÖLGESİ: EŞİĞİN PSİKOLOJİK DÖNÜŞÜMÜ

Kapı aralandığında, yalnızca bir mekân değil, bilinçaltının kilitli aralığı da açıldı. Herkesin bilmediği o sır, bir sis gibi havaya değil, doğrudan benliğin korunaklı duvarlarını yıkarak ruhun en berrak aynasına sızdı. İçerideki loşluk, bir sahne dekoru olmaktan çıkıp, gerçeğin acımasız merceği oldu.

Orada, ışığın ve sevginin arketipsel gölgesi duruyordu. Hayatın yegâne güneşi addedilen suret, anlık bir metamorfozla ihanetin buzlu, keskin gölgesine dönüştü. O an, zamanın vefasız bir fısıltısı değil, varoluşun taahhütlerinin fani bir iniltisiydi. Kalbin cam misali çatlaması, basit bir duygusal tepki değil; hayatın merkezindeki ontolojik güvencenin çöküşüydü.

İHANET VE SEZGİNİN SUSTURULMASI

Asıl trajik olan, bu yıkımın ani bir tesadüf olmamasıdır. Büyük çöküşler, hep küçük, fark edilmeyen sezgisel çatlaklardan sızar. O loşluk, belki de uzun süredir içsel bir karanlık olarak içerideydi, ancak gözler göz kamaştırıcı sevda yanılısaması ile mühürlenmişti. İpekten kollar... bir başka kadının ipekten kollarında görmek, sadece bir sadakatsizlik eylemi değil, kendi sezgisini, kendi iç sesini ihanete uğratmanın ağır bedeliydi. Ruhun çığlık atan sessizliği, şokun katalitik anıdır; sesin dahi ağırlıktan boğulduğu o aphasia (konuşamama) hali.

Aşk, kadim bir yemin gibiydi ama bu, sadece iki kişi arasındaki bir sözleşme değildi; kişinin kendi idealize edilmiş geleceğiyle yaptığı kutsal antlaşmaydı. O yalanın kirli eliyle parçalanan, esasen hayata duyulan naif güvenin kendisiydi. Gözlerden süzülen yaşlar, sadece hüznün suyu değil, biriktirilmiş bütün umutların kristalize olmuş, keskin formu; ihanetin kristal hançeriydi. Bu hançer, dışarıyı değil, doğrudan iç benliği, ego'nun savunma mekanizmalarını hedef aldı.

YALNIZLIĞIN EŞİĞİ VE YENİ BENLİK

Dudaklardan dökülen her nefes, kaybolmuş bir cennetin ağıtıydı. Bu cennet, kaybedilen kişi değil, o kişiyle birlikte inşa edilen, ortak gerçekliğin yitimidir. Trajik sahne, sonsuza dek sürececek bir yalnızlığın başlangıcıdır. Ancak bu yalnızlık, etrafta kimsenin olmaması değil; derinlerdeki bir bağın, bir 'biz'in, geri dönülmez biçimde kayboluşunun neden olduğu varoluşsal yalnızlıktır.

Hayatın geri dönülmez biçimde değişimi, o kapının eşliğinde gerçekleşti. Eşik, iki dünya arasındaki geçiş noktasıdır. Bilişsel bir sıçrama yaşandı; masumiyet dünyasından, gerçekliğin nüanslı ve acımasız dünyasına geçiş. Eski benlik, o loşluğun içinde, ihanetin gölgesiyle birlikte mühürlenip kaldı.

Şimdi geriye kalan, o kapıdan geçerek içine düşülen yeni bir benliktir. Bu benlik, kristal hançerin açtığı yaraların bilgeliğiyle yeniden inşa edilmek zorundadır. Farkındalık, bu yeniden inşanın ilk tuğlasıdır; öngörü ise, bir sonraki eşikte karşısına çıkacak gölgeleri önceden sezebilme yeteneği. Zira en büyük ihanet, bize yapılan değil, uyanmayı reddederek kendimize yaptığımızdır...

MUTLULUK ÜZERİNE

Bir yolda ilerlerken hedefe varma ihtimali o kadar düşüktür ki... O halde ne öğreniyorsak bu işi hedefe giden yolda halledeceğiz. Yolu seveceğiz. Mutlu olmayı seçeceğiz. Güzel bir hayat düşleyip güzel bir hayat inşa edeceğiz. Sırtımızı yaslayacak kişi aramakla vakit kaybetmek yerine kendi evimizi inşa edeceğiz. Sırtımızı yaslayacaksa, sıvasını bizzat yaptığımız evimize yaslayacağız. İnsana yaslanmanın sonu hep hezimet, hep üzüntü... Mutluluğu hep karşıdakinden bekleyen bir milletiz. Ne acı bunu bilmemek... Mutluluk, içimizden doğan bir güneş! Dışarıdan yama mutluluk devşirilmez. Mutluluk yoksa bakış açımızı düzeltmeliyiz. Mutluluk onda, bunda, şunda değil. Mutluluk sensin, mutluluk olduğun anda, mutluluk şimdide gizli... Mutsuzluk nasıl doyumsuzsa, mutluluk o kadar mütevazı...

KENDİNE DÖNÜŞ

Şehir, artık yalnızca taş ve betondan ibaret değildi. Bir yorgunluk sinmişti kaldırım taşlarına, paslı raylara, hatta sabahın ilk ışığına bile. İnsanlar yürümüyordu sokakta, sürükleniyorlardı; her biri kendi içine gömülmüş bir zaman kapsülüydü. Herkes bir şey unutmuş gibiydi. Ben de öyleydim. Ama benim unuttuğum şey, başkalarının unuttuklarından daha az gürültülü, daha derin bir sessizlikti.

Bir zamanlar biri, bana öyle bakardı ki, dünya susardı. Sanki o bakışta zaman, hafifçe durur, sonra başka bir ritimde yeniden akmaya başlardı. O zamanlar kalbim, bir kuşun gökyüzünde ilk kez kanat çırpması gibi atardı. Hesapsız, korkusuz, yerçekimini tanımaz...

Ama sonra o bakış sönmüş, kuş düşmüş, gökyüzü susmuştu. Ben içimdeki kıvılcımı yitirdiğim yeri tam olarak bilmiyordum; sadece bir sabah aynaya baktığımda gözlerimdeki ışığın başka bir kadına ait olduğunu fark etmiştim. O kadını tanımiyordum. Ama o kadın da çoktandır kimse tarafından gerçekten görülmemişti.

“Beni yeniden heyecanlandıran biri tarafından sevilmek istiyorum,” demiştim. Bir gece, kendi kendime. Kelimelerim ağızdan değil, derin bir yarıkta sızarcasına dökülmüştü. Bu bir istek değil, neredeyse bir dua gibiydi. Sanki kendi içimde çoktan gömülmüş bir şeyi, yeniden toprağın yüzüne çıkarıyordum. O sabah, şehrin orta yerinde sıkışmış, neredeyse unutulmuş bir kitapçıya girdim. Rafların arasında yürürken, zaman ince bir duman gibi dağılmıştı. Tozlu kapaklar, eski sevdaları saklayan sandıklar gibiydi. Derken bir kitap gördüm. Rengi solmuş, sayfaları sararmış. Tam ona uzanırken başka bir el de aynı kitaba dokundu. Göz göze geldik. O an, öylece durdu zaman. Ne bir fırtına esti, ne de içimi titreten bir şey oldu. Ama ben içimdeki külleri hafifçe kıpırdatan o eski sıcaklığı hissettim. Tanımadığım bu adamın gözlerinde, hatırladığım bir acının yankısı vardı. Belki aynı yangının farklı külleriyle yaşıyorduk. Kim bilir? Adam gülümsedi, kitap benim avuçlarımda kalakaldı. “Siz alın,” dedi. “Bazı kitaplar, önce sizi seçer.” O an, birinin bana dokunmadan, bana dokunduğunu anladım. Bazı temaslar deriden geçmezdi; kalbe yönelirdi, usulca, iz bırakmadan ama asla çıkmayacak bir yerden. O gece ben, yıllar sonra ilk kez yatağın ortasında uyudum. Kitap başucumdaydı ama içimdeki tek cümle beni uykudan önce yeniden var etmişti: “Kimi kıvılcımlar, külleri değil, insanı uyandırır.” Ve o an anladım: Beklemek, yanmaktan ibaret değildi. Kimi zaman, yalnızca birinin gözlerinin içinde, sessizce uyandırılmayı bekleyen bir köz olur insan. Ve bazen, bir bakış yeter; ne rüzgâr olur, ne alev; sadece hatırlatır: Kül gibi görünen her şey, aslında közden yapılmıştır.

MOTİVASYON SAATİ

Toplum olarak bir şeyler okurken ya da izlerken tercihimiz trajedi mi? Yoksa komedi mi? Hangisi bizi daha çok heyecanlandırıyor? Özellikle yazı türlerinde, deneme ve öykü okumaya başladığımda büyük bir haz duyuyorum. Gelişme bölümünü bitirirken içimde bir daralma ve sonuç bölümü acı ile noktalanıyor. Karamsarlık, ağlatı, içsel huzursuzluk, güvensizlik kotası dolmuş taşıyor. Yaşama sevinci, umut, istek ve kararlılık yüzde yirmilerde otuzlarda sanki. Samimi bir itirafta bulunayım; yaşamayı bıraktığınız takdirde o da sizi bırakıyor. Dünyada sekiz milyar insan var. Senin vazgeçtiğin mekilere ulaşmak isteyen o kadar çok kişi var ki... Küsüp köşene çekildiğinde, kaybettiğin şeyleri kazanan ve hayatına mutlu bir şekilde devam edenlerin senden haberi olmayacak. Yeryüzünde bir zerre, galakside bir yıldız gibi düşün.

'İlköğretimde her sabah, çocuklara coşkuyla okutulan Öğrenci Andı'nı hatırlıyor musunuz? Bizim dönemimizde okunuyordu. Gür bir ses, azimli bir duruş ve bitmeyen bir sevgiyle... Motive bir gün için mükemmel bir başlangıçtır. Son cümlelerini hatırlayalım:

Varlığım Türk varlığına armağan olsun.' diyordu. Varlığımızı gerçekten hayata armağan ediyor muyuz? Yoksa lanet mi ediyoruz? Dönüp kendimize soralım, suretimizle yüzleşelim ve ona doğruları anlatalım. Kendi ruhunu ve bedenini sağlıklı bir şekilde besleyip büyüyen insanlar, hayata hediyeler sunabilir. Yaşamayı sever ve başarılı olur. Gülerken, içinde sızı ve kafasında soru işaretleri yoktur. Kişiliğini taşıyabiliyordur. Özgüveni, olması gerektiği yerdedir. Yaptıklarının sorumluluğunu alabilecek bilince sahiptir. Ham ve çürük olanların arasından kolayca seçilir. Tercih edilir, lezzetlidir, değerlidir. Bu kıvama gelmek için çok çabalamıştır. Motivasyon, inanç, hoşgörü, sevgi ve adalet onun yanındadır. Hayatı kucaklamış ve varlığını ona armağan etmiştir.

Sistem belli aslında arkadaşlar. Önce ne yapmak istediğimize karar veriyor, sonra harekete geçiyoruz. Keşkelerimizle dolu bir havuzda debelenmek yerine, becerebildiklerimiz ve kazandıklarımızı dizdiğimiz bir sayı boncuğu oluşturuyoruz. Beynimize, olmasını istediğimiz şeyler için olumlama gönderiyoruz. Temiz bir niyetle yola çıkıyor ve tökezleyip düştüğümüzde ağlayarak geri dönmüyoruz. OLMAK; Meydana gelmek, varlık kazanmak, gerçekleşmek, vuku bulmak. Bu kelimenin anlamını unutmuyoruz, gerekirse gün içinde görebileceğimiz bir yere yazıyoruz.

Her nerede ve ne şekilde olursak olalım; kayıplarımız ve üzüntülerimizin, ruhumuzu öldürmesine izin vermeyelim. Çünkü bir tane hayatın var ve bugün kalan hayatının ilk günü.

<Yaşamak nadir rastlanan bir şeydir. Çoğu insan sadece var olur.>

-Oscar Wilde

BİR

Biri –
yaşama sevincini
ölümle birlikte
yaprakların arasından
usulca sürüyor
gözlerimize.

Cevizin, sonbahara yaklaştıkça
kahverengileşen yaprakları
birey hoyratlığı anlatıyor
sözcüklerimize.

Aynı düş,
bir güneş kokusuyla
burunlarımızda.
Aynı heyecan –
genlerimize işlenmiş,
süzülerek geçiyor
bir tartılmamış sevgiden.

Durulmanın neden var olduğunu
fırtına söyledi bize.
Heybetiyle
güneşi soldururken
bir tarafsız güç
üstümüzde dolaştı.

Hepimize
aynı hikâye yazılmadı.
Biz –
daha doğrusu ile hiç ilgilenmedik.
Neyimiz varsa
kabul ettik
Yunus'un bir balıktan
çıktığı gibi.

Tanrı,
bize bir el uzattı
fezadan.
Ne kadar yukarıdan tuttuksa –
o kadar kabul görmedi
duamız.

Hepimiz yanlış mı anladık?
Yoksa sararan her şeyi
Tanrı mı sandık?

AN GELİR

Öyle gündüzler olur ki
zifiri karanlık geceler bile hayrete düşer.

Avaz avaz çığlıklara
sağır kesilir kulaklar.

Bir varmış bir yokmuş olur
insanlar, mekanlar.

Zaman zamansızlaşır.
Dün güne, gün yarına karışır.

Takvimler yeniden adlandırılır,
günler ölüm,
aylar acı,
mevsimler hep kış olur.

Hava ağırlaşır,
bulutlar kaybolur.

Şarkılar, türküler ölür.
Sol anahtarı bekçilik eder notalar
mezarlığına.

Hayaller, umutlar,
dilde cümleler yarım kalır.

Çocukluk yarım kalır,
ömrü bir güne sığdırma telaşına düşer
çocuklar.

Heves kalmaz.
Cılız bir sela yükselir yıkık minareden.
An gelir... İnsanlık ölür.

SEVİNÇ KAYAPINAR

İSTİŞARE

İnceldim hayata karşı e birazda seyreldim. Vaktinden önce mi direndim? Belki de bu ilk direnişim değildi. Kısasa kısas hareketlerin, ayna olup kırılmanın uğursuzluğunu yendiğimi hissediyorum son zamanlarda. Sanat sepet işlerine daha fazla zaman ayırdığımdan mıdır yoksa günden güne sepete daha fazla benzediğimden midir nedir, bollaştım hayata karşı. En son giydiğim ayakkabılardan anladım bunu. Ben de diyorum adımlarımı nasıl bu kadar büyük atıyorum? Yanlış anlaşılmaq istemem öyle umut tacirlerinden değilim bilâkis, keskin bıçaklıyım. Bir kısmımı da kesip attım geçenlerde. Yerde sürüklenen ve kıvranan kısmıma boş boş bakıp sigara yaktım. Hiç kanamadı, acımadı da... Galiba bu ayakta uyutulan tarafımdı, uykusuz kalışlarımdan belli.

Sonra gözlerim elmacık kemiklerime doğru düştü, yarım aklım arkaya çöktü. Ağızımın yarısını hep boş bırakıp, bir sigaralık alan ayırırım. Son birkaç haftaya kadar tüm bunları yaşadığım süreçte üzerimde küçük köpek siniriyle dolaşıyordum. Sonra bir şey oldu. Tüm biriktirdiklerim puf! Hatta inanır mısınız bilmem, aynadaki kadınla içimdeki kadın kavga etmeden oturdular sağ yamacıma. Hiçbir zaman kabullenemeseler de beni, ilk defa o sükunetin havasını ciğerime doldurdum.

Ne çok yazdım

Ne çok konuşamadım

Bine bir

İçimde kırklık,

Kırık haramiler ve kırkayaklar

Tıkır tıkır sesler...

Büşra Ayülkü